

4. kapitola

ELENA

Zítřka. Už zítřka ze mě bude oficiálně studentka Torontské univerzity. Žádné dálkové studium se soukromým učitelem. Hezky denní studium se zkouškami a písemkami jako všichni ostatní. Maličkost, že mě rodiče nepustili na kolej a budu muset každý den dojíždět, jsem jim velkoryse odpustila. Těšila jsem se jako malá holka, ale zároveň v duši cítila podivný neklid.

Celý den ze mě byla chodící kalamita. Na co jsem sáhla, to se v lepším případě poroučelo k zemi, v tom horším ještě navíc někomu ublížilo. U snídaně to začalo vylitou skleničkou džusu na sněhově bílý ubrus, dopoledne se mi podařilo shodit bystu nějakého pradávného předka. Polehčující okolností bylo, že stejně nikdo nevěděl, kdo to vlastně byl a jak se jmenoval. Odpoledne se mi povedlo otevřít dveře tak vehementně, že mi zůstala v ruce klika, což táta trefně okomentoval slovy: „Vida, ty máš ale kliku!“ Odpoledne mě mamka požádala, abych jí dělala společnost při zahradním čajovém dýchánku, na který dorazily členky charitativního spolku, jehož byla mamka čestnou patronkou. Ale povedlo se mi dvě z nich opařit horkým čajem, jiné podat místo cukřenky slánku. A když jsem další málem skalpovala, protože jsem si myslela, že se jí v hlavě usadil nějaký brouk a chtěla jí ho rychle vyndat z vlasů, jenže jsem si jaksi nevšimla, že

to není brouk ani jiný hmyz, ale umně schovaný přičesek, a milou dámu jsem jediným trhnutím připravila o polovinu kšticce, mamka mě ze zahrady bez milosti vypakovala.

Jenže sedět jen tak v pokoji jsem nedokázala. Nejprve jsem nervózně přecházela od okna ke dveřím, a když mi můj obří pokoj začal připadat těsný, vydala jsem se na chodbu. Rázovala jsem celým domem několikrát tam a zase zpátky, až jsem si od Zeldy vysloužila zvědavě povytažené obočí a otázku, proč se prý po domě toulám jako bludný Holanďan a nejdu se raději nadýchat čerstvého vzduchu.

To už jsem jaksi zkusila, že jo? Jenže to moc slavně nedopadlo, ale s tím jsem se jí rozhodně nehodlala svěřovat. Však ona jí to mamka jistě barvitě vylíčí. Místo toho jsem zalezla k ní do kuchyně, odkud jsem byla po deseti minutách nemilosrdně vykázána, protože se mi povedlo přiskřípnout Henrymu prst do dveří a Rose si kvůli mně spálila ruku.

„Holka, co se to s tebou děje?“ vrtěla nade mnou nechápavě hlavou Zeldy a já se rozhodla jít si zaběhat. Tam hrozil úraz snad jenom mně.

Bleskurychle jsem se převlékla do legín a funkční mikiny a seběhla ze schodů.

„Kampak, kampak, mladá dámo?“ odchytil mě táta, zrovna když jsem se obouvala a nesouhlasně se podíval na hodinky.

„Jdu si zaběhat, potřebuju si vyčistit hlavu.“

„Takhle pozdě? Vždyť už je tma.“

Překvapeně jsem se podívala nejprve na něj a potom oknem do zahrady, kterou osvětlovalo zapadající slunce.

„Vážně, tati?“

„Víš, že nemám rád, když se touláš po nocích!“ hájil se a já protočila oči v sloup.